Ч. 76. Четвер 22 (9) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Положенє в Угорщині. — Переворот в Туреччині.

Угорска криза звернула на себе увагу християньских суспільників. Їх орґан „Korr. Austria“ одержав з провідних кругів христ. суспільників замітну допись в тій справі, в котрій сказано:

Державна рада збере ся імовірно около 28 с. м. Тимчасом ведуть ся переговори між спільними міністрами, угорским правительством і провідниками коаліциї в Пешті. Віримо в те, що бар. Бінерт в тих закулісових переговорах не дасть ся усунути на бік, як міністер війни і др. Векерле. Що до урядових переговорів між австрийским а угорским правительством в банковій справі, то мимо всіх супротивних заперечень дра Векерлього запевнюють нас, що на случай відкиненя австрийским правительством картельового банку угорске правительство виступить з ідеєю угорского державного банку, хоч в формі, яка дуже закриває само єство. В цілім сьвіті заводовці і державники занехали ідею державних банків, бо они не дають поруки внутрішньої для точної і реальної господарки. В усіх державах висше ставлять систему приватних банків із строгою конституцийною і державною контролею. Якраз Угорщина є краєм, котрий не дає поруки, щоби державний банк не став жерелом зіпсутя.

А що розділ банку і злука сторонництв якось не удає ся, глядить коаліция, щоби новими войсковими уступками склеїти своє єствованє. Перед трома роками заключена коаліциєю угода з Короною в цьвітни мала задачу перевести виборчу реформу, а що не може і не хоче сеї задачі виконати, отже намагає ся тепер робити нову угоду. Християньским суспільникам відомо се, що спільні міністри були би склонні зробити певні уступки провідникам коаліциї, однако висше поставлені чинники не думають вдоволяти угорским домаганям.

Другий опір проявляє ся з угорского боку в тім напрямі, що ґр. Андраші, котрому припала би головна роля в новій угоді, не так бажає стати наслідником дра Векерлього, а волів би скорше добити ся місця в міністерстві заграничних справ у Відни, котре занимав колись его отець. Ґр. Андраші стоїть отже за банковою спільностию з зелено-біло-червоною етикетою, але бажає тим більше „національних уступок“ на войсковім, дипльоматичнім, взглядно заграничнім поли політичнім. Тому був би він зарівно не милим для Австриї яко угорский міністер-президент, а також яко наслідник бар. Еренталя.

В дійстности мають бути ще перед скликанєм державної ради Мадярам зроблені значні уступки в справі прапорів і емблемів.

Молодотурки суть вже без сумніву панами положеня. Войска свої держать ще в охрестности столиці, але звужують чим раз більше перстень окружаючий єї і як нині здає ся бути певним, їх вхід до Константинополя буде трiумфальним походом без розливу крови. Відвага, з якою молодотурки займили Чатальджу, їх притягаюча сила у народа, зовсім затревожила константинопольских революционістів. Нині мають появити ся дві відозви молодотурецкого комітету, одна з передвчера команданта молодотурецкої армії Гусні Гуссейна до населеня міста Константинополя, а друга до армії.

Перша з них звучить:

Нарід, котрий зломив власть від довгих літ тираньского абсолютизму, привернув конституцийне правлїнє, аби забезпечити стан відповідаючий его інтересам. Труси, котрі чули ся діймлені тою політичною зміною, довершеною без проливу крови, хотячи шкодити новій

---

42)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Полковник замовк нараз і аж по хвили відозвав ся:

— Але що ви говорили перед ним про Бартлія? Він преці не брав участи в тім злочині. Противно, він працював день і ніч над тим, щоби вас і Гопа виратувати. Ви обоє завдячуєте ему своє житє.

— Чи дійстно?

— Так; ледви десять мінут по вибуху привів він людий і взяв ся до роботи ратункової. Купив довжезні ужиска і постарав ся о великі зелізні скрині, щоби видобувати румовище, яке вкрило було засипаних. То він також, як мені то Вальтер сказав, був тим, котрий показав дорогу, якою вас треба ратувати. Бартлі просив его не чекати на очищене закопу, лиш добувати ся з боку. Він розповідав Вальтерови, що коли був з утоми трохи заснув, ему приснило ся, що ви знаходите ся в тім місци, котре називають ґалею, а Вальтер казав мені, що як би не то, то були би ще добрі два дні минули, заким би були до вас вскінци добули ся.

— Тоді ми би вже не були жили — сказала на то Ґресі, а задумавшись, додала по кількох хвилях: — Пане полковнику, я підслухала того падлюку і Бартлія, коли они укладали плян згладити зі сьвіта мого тата. Пан Бартлі словами дійстно тому противив ся і висказував ся з повною відразою, але той страшний чоловічско все-таки одержав від него в инший спосіб призволенє післати Бирнлія до копальні, а що наконець скажете на то, коли довідаєте ся, що він помагав тому злочинцеви, коли той хотів мене задержати, щоби я не ішла до копальні.

Відтак розповіла она полковникови цілу сцену, як тоті оба замкнули єї були в домі і як она спустила ся на заслоні з вікна і перескочила через живопліт. Але через цілий час думала все-таки при тім лиш о тім, що Вальтер має ще й другу жінку і длятого розповідала все так якось невиразно і неясно, що трудно було в то все вірити, а полковник Кліффорд сказав длятого:

— Моя люба дитинко, ви зазнали дуже сильного потрясеня і то все лиш вам снило ся. Ви здорова і сильна дівчина, але все-таки маєте дуже дразливі нерви.

Ґресі почервоніла ся, але остаточно попросила Кліффорда, щоби не гнівав ся, коли ему скаже, що тут в его домі нема місця для неї і єї батька.

— Чому ні? — спитав полковник здивований. — Хибаж ви не моя невістка.

Ґресі не сказала на то нічого, але по хвили зачала щось такого говорити, що то все не тримало ся купи. Длятого полковник попросив єї, щоби она висказала ся якось виразнійше.

— Як би я сказала вам правду — відповіла ему Ґресі дрожачи як як листок, то вас би то за серце стиснуло, а мені оно би таки пукло. Але тепер, коли вже прийшло до того, то маєте право жадати, щоби я вам все розповіла. Щож мені тепер діяти?

Она так була зворушена, що мало не зімліла, а полковник з обави задзвонив на свою службу і віддав єї в опіку пані Мільтон. Було би люто жадати тепер від неї дальшого поясненя а старий половник сидів тепер задуманий, коли увійшов слуга і подав ему білет.

— Всечестний отець Аллейн Мередіт — хибаж я знаю того чоловіка? — спитав полковник.

— Мені здає ся, що ні — відповів слуга.

— Як він виглядає?

— Як сьвященик з доброї парохії.

Полковникови було не до того, щоби приймати гості, але він не був з тих, щоби казав: Нема дома! — коли був дома. Тому то він і наказав слузі, що він занятий, але мимо того прийме зовсім незнакомого на кілька хвиль.

Слуга вийшов і за кілька хвиль впустив сьвященика правдивий взорець свого стану. Був то гладко виголений, добре виглядаючий мужчина в чорнім одіню і чорних рукавичках з трохи червонавим лицем, показуючим, що той чоловічок не пє більше як по чарці вина правильно кождого семого дня. Але той гладонький пан-отчик з червонавим лицем, що від голови до ніг подобав дуже на сьвященика, не був ніхто инший як лиш старанно виватований і дуже штучно помальований Леонард Монктон.

конституциї, взяли ся до найріжнійших підступів і довели до осуджених цілим населенем константинопольских подій.

Коли нарід побачив, що хотять топтати конституцию, ту одиноку запоруку его житя, его долі, шерияту і загального добробуту і коли признав конечним покаранє дійстних виновників того трусливого учинку, постановив цїлий пійти до Константинополя і яко перший свій виконуючий орґан післав той корпус, котрий бачите під мурами Константинополя.

Цїлию і задачию армії, машируючої до Константинополя, єсть скріпленє конституцийних запорук, так, щоби власть не могла їх захитати, а дальше ствердженє, що ніяка власть, анї закон не стоять над конституциєю, скріпленою шериятом, ані також не можуть понад нею стояти. Дальше цїлию тою єсть дати остаточну тревалу науку зрадникам, котрі суть невдоволені з привернення конституциї.

Населенє і вояки, котрі полишили ся безсторонні, будуть взяті в оборону, а лише підшуюючі аґітатори і їх спільники не минуть заслуженої законної кари.

Так само стане ся зі шпигунами.

Всї посли і установлені ними міністри будуть шановані вповні.

Видані будуть всякі зарядження, аби в часї наших войскових операций лад не був заколочений і житє всїх було хоронене.

Заступники чужих держав і всї заграничні піддані не будуть напастовані.

Нехай дрожать лиш виключно підшуючі поплечники кровавих константинопольских подій, котрі здадуть рахунок за души мучеників, жертв тих подій.

Поклик того команданта до армії, що є в поході, звучить:

Вояки першого корпуса армії і маринарки дали ся намовити диявольским підшептам кількох проклятих приклонників абсолютизму і кількох трусів, котрі в личнім інтересї викликали кроваву революцию. Ті войска окровавили парламент, а на себе стягнули ганьбу. Аби змити ту ганьбу з отоманьскої армії і аби дати успішні зарядження для охорони і привернення спокою і ладу, ставить войско, стояче під Константинополем такі жадання:

Без ніякої перешкоди має послідувати привернене всїх командантів і офіцирів, котрі до дня 13. цьвітня були в поодиноких корпусах армії. Всї оф'цири, підофіцири і вояки зложать на коран присягу, що сліпо будуть слухати приказів своїх зверхників і не будуть більше мішати ся до політики. Дальше присягнуть они, що в ніякий спосіб не будуть мішати ся до діяльности, яку розвине наша армія для покараня трусів. Вояки мають сейчас вказати своїм офіцирам шпигунів, котрі їх обманюють. Просимо подати до відомости войска, що не доторкнемо вояків, коли ті два условя будуть приняті і коли вояки покажуть послух. Коли вояки будуть піддавати ся, то в кождім поодинокім случаю таке піддаванє має бути подаване до нашої відомости.

Донесеня часописий про уступленє султана доси ще не суть потверджені. Так само вість, немов би солуньске войско вже вступило до Константинополя, єсть безосновна. Мимо того всего вісти не умовкають про утечу султана, про его скиненє з престола і т. ин. Деякі заграничні часописи однако гадають, що цїла справа буде полагоджена мирно і що не прийде до більшої борби. Старають ся о то амбасадори чужих держав.

Новинки.

Львів, дня 21-го цьвітня 1909.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар надав краєвому інспекторови шкільному у Львові Емануїлови Дворскому титул і характер радника Двора. — П. Міністер справ внутрішних іменував старшого комісаря полиції Ів. Урбановича радником полиції, а комісарів Вікт. Сенкевича і Волод. Ґуклера старшими комісарями в етаті Дирекциї полиції у Львові. — П. Міністер торговлі іменував укінченого ученика реальної школи Нестора Теодора Теодоровича, практикантом рахунковим в департаменті рахунковім гал. Дирекциї почт у Львові.

— **Великий селяньский концерт** в честь 48 роковин смерти Т. Шевченка відбуде ся в Станиславові в неділю дня 25 с. м. о 6 год. вечером в сали товариства ім. Монюшка. Білети можна набувати в „Народній Торговли", а в день концерту від 4 год. по полудни при касі.

— **Знов катастрофа будівельна.** При ул. Янівскій побіч войскових маґазинів будують додаткові склади сїна. Будову веде архітект Бавер в заступстві підприємця Лїнднера. Вчера перед полуднем підмайстер Бенбен велїв робітникам Стахирі виставити в середині будинку руштованє в цїли витинкованя стін. Коли опісля розпочала ся робота, руштованє завалило ся, а з ним впали і дві робітниці Апольонія Брила і Катерина Лещиньска. Перша з них дістала потрясеня мозку, нарушила собі стовп хребтовий і скалїчила око так, що мабуть утратить его зовсїм. Друга потовкла ся і зробила собі рану в голові. Поготівля ратункова відставила обі покалїчені до шпиталю. Причиною нещастя було лихо виставленє руштованє, а вина за то спадає, кажуть, на п. Бавера, котрий рідко показує ся на будові.

— **Дрібні вісти.** Філія „Просьвіти" в Збаражи скликує на день 25 цьвітня нараду в справі консумцийних спілок системи Рочдель, кредитових системи Райфайзена, продукцийних і молочарских. Нарада відбуде ся о 10 год. рано в сали маґістрату. — На двірци зелїзничім заслабла онегди нагло якась жінка, котра приїхала до Львова. Незнакому відставила стация ратункова до шпиталю, де она в десять мінут опісля померла. — На почті в Бірчи відкрито підчас шконтрум значне спроневірене. Спроневірниця Л. П. втекла в незвістнім напрямі. Шкода виносить 4000 К. — В Коломиї розпічне ся сими днями перед судом присяжних розправа о голосне обманьство Розенбаума в Золочеві і потягне ся яких 3 тиждні. — У Львові веде ся карна розправа против убийників коршмарів Герша Ґросмана, его жінки і доньки в Крупци присілку Нароля коло Чесанова. Яко обжаловані стають перед судом піддані російскі замешкалі Крупци 17 лїтний Йос. Барицкий з Томашева, боднарчук; Мих. Сьмієвский, боднар лїт 48, женатий, батько 9 дітий з Томашова; его наймит Сергій Ярешів, російский дезертир і селянин Ів. Клосовский з Коркошів коло Нароля. Барицкий каже Сьмієвскому до очий, що то він убив коршмарів, а Сьмієвский випирає ся вини і старає ся доказати, що був деинде в часї коли стало ся убийство. — З Борислава втік в напрямі як до Львова 9-лїтний Адам Ржепецкий, син управителя копальні. — Сими днями подали були деякі ґазети звістку, що Є. Е. Митрополит ґр. Шептицкий їздив до Петербурга і завізвав православних сьвящеників на диспуту до Велеграду на Мораві. Се не правда, а звістку ту

Першим разом зайшов був Монктон до копальні вугля. Він знав, що то для него дуже небезпечно і длятого прийшов вечером, перебраний за старого немічного чоловіка. Але дві річи відстрашили его заходити сюди частїйше. Першою був великий плякат прибитий на мурі, котрий кількома словами оповідав его злочин, подавав опис его лица і визначав нагороду пятьсот фунтів. Позаяк в описї було сказано, що у него бліде лице, то він помалював собі его на червоно брунатно а відтак розглядав ся дальше і добачив щось, що его в друге остерегло. То був труп якогось чоловіка, що лежав на купі відпадків вугля коло закопу. Тоту купу хтось підпалив і она горіла. Він пізнав зараз, що то був труп Бирнлія. Копальники в мести, знайшовши трупа, постановили, що ему не належить ся християньский похорон. Длятого сховали а в ночи підпалили згадану купу і кинули его на неї мов стерво якого пса. Коли Монктон его знайшов, часть трупа була вже згоріла, але лице було ще не нарушене. Два здоровенні робітники, узброєні в джаґани, стояли на варті, готові не допустити до того, щоби сьвященик або хтось инший боронив їм виконати сей відстрашаючий примір.

Навіть сам Монктон, чоловік з зелїзними нервами, крикнув на вид горіючого трупа а один з копальників лиш зареготав ся жорстоко.

— Не бійте ся, дідусю — відозвав ся він. — То, що там лежить, то не чоловік лиш поганець убийник. Він висадив копальню у воздух і поробив богато дітий сиротами а богато жінок вдовицями. — Так — сказав другий — а єсть ще другий такий падлюка, ще гірший, котрий отсего намовив до того страшного злочину. Але коби ми лиш дістали его в свої руки, то вже тоді не треба буде ні судиїв ні лави присяжних а навіть обійде ся і без ката.

— А то якісь нужденники! — сказав на то Монктон. — То они отсю копальню висадили у воздух. Для таких людий нема ніякої кари за тяжкої! — По сих словах відступив ся і не важив ся вже більше заходити до копальні. Але він зателеґрафував зараз до одного із своїх спільників, наймив ему помешкане „під сіробурою коровою" і постарав ся о то, щоби стояли з ним заедно в звязи. Той приятель Монктона то був чоловік, котрий умів приятно балакати і розпитувати, але при тім не виглядав на цікавого. Господиня гостинниці, також цокотуха, помагала ему при тім і так довідав ся Монктон небавком, що Вальтер лежить в так сильній горячці, що вже сумнівають ся, чи він буде жити та що й Гоп також в досить безнадійнім стані мусить довший час лежати. Заохочений таким станом річий поробив Монктон свої приготовленя, щоби стягнути контрибуцию з полковника Кліфорда.

Щастє ему притім незвичайно сприяло; він застав Кліфорда самого і недоповідженим розповіданем Ґресі так настроєного, що готов був повірити в то, що ему той падлюка зачав розповідати.

Глава двайцять пята.

Заплата.

Монктон через той довгий час, який сидів в криміналі в Даргмур, пізнав цїлий ряд сьвящеників і жив з всїма добре, бо кілько разів они навідували ся до него, заставали его завсїгди як покірного і каючого ся грішника. Двох з тих сьвящеників належало до висших достойників церковних і він добре їм придивив ся. Особливо же умів знаменито наслїдувати їх якийсь ніби співучий монотонний спосіб говореня, котрий нагадував трохи читанє служби божої в катедрі і так представив ся Монктон полковникови не лиш в одіню сьвященика, але й мовою старав ся его удавати.

По першім представленю заспівав Монктон лагідним голосом, що з припорученя якоїсь дами прийшов подати ему щось до відомости, що не лиш ему самому єсть дуже прикрим, але й полковника Кліфорда буде мусїло дуже болючо вразити. Але то єсть дуже довірочна справа і — коли би то й полковник уважав за відповідне — не потреба, щоби о тім хтось більше довідав ся.

— Правда — говорив він дальше — що ви маєте сина, котрому на імя Вальтер?

— Так, мій син називає ся Вальтер — відповів полковник коротко.

— А він яких чотирнайцять літ тому назад втік з дому і ви тоді на якийсь час стратили его були з очий? — говорив Монктон дальше.

— То правда.

— Він тодї вступив був за конториста до інтересу пана Роберта Бартлї?

— Сумніваю ся о тім

— Я гадаю, що ваш син держав то перед вами в тайнї — зітхнув Монктон музикально.

(Дальше буде).

пущено очевидно длятого, щоби в простацкий спосіб докоряти нашому Владиці. — З Кракова доносять, що туди переїздить що дня богато людий із західної Галичини до Прус на заробітки. — Більшу посілість в Низьку, обнимаючу 30.000 моргів переважно лісів, власність ґр. Ресенерів пущено на продаж з вільної руки. Хто хоче, може купити, потребує лиш заплатити 16 міліонів корон. — Васіньский перепроваджує ся. Річи єго і всі знаряди цілої єго ватаги вломників, спаковано в паки і пачки та вислано з карного суду у Львові до Чернівець, де небавком має ся відбути карна розправа о вломи доконані членами ватаги Васіньского в Чернівцях.

— **Воскресший небіжчик.** Сими днями відбула ся у Відни досить забавна судова розправа, котра ще й тим була інтересна, що в ній покликувано ся й на рабіна „на далекім сході Галичини“ (може чи не на гусятиньского чудотворця). Предметом розправи була слідуюча справа:

В осени на віденьскім передмістю Бріґітенав склала ся така подія: Якась жінка (треба тут додати — Жидівка) прийшла до одного з віденьских добродійних товариств і просила о запомогу, бо єї чоловік помер, а она лишила ся з дрібними дітьми і не знає собі ради. По полудни прийшла предсідателька добродійного товариства до дому жалоби, щоби переконати ся, чи тота жінка дійстно правду сказала. Там застала она небіжчика вже наряженого на катафальку. Тронута тим глубоко потішила президентка засумовану родину, а щоби вдовици в так тяжкій хвили подати першу поміч поклала на стіл банкнот на 50 К і пішла. За хвильку однак вернула, бо в комнаті мерця забула свою парасольку. Якже здивувала ся, коли вернувши до дому жалоби побачила незвичайне чудо, яке стало ся в так короткім часі. Небіжчик вже був за той час воскрес і сидів за столом та попивав пиво, а „вдовиця“ і „сироти“ не мали часу дивувати ся тому чуду, бо заїдали також всілякі присмаки, куплені за гроші, призначені на похорон. Предсідателька добродійного товариства була на стілько добра і вирозуміла, що о тім обманьстві не дала властям знати, але майже на цілім передмістю розповідали собі люди досить голосно, що воскресший небіжчик називає ся Лейзор Вакс. А той Лейзор був собі ніби то похатник а по правді „шнорер“ — німецко-жидівска назва на жидівского дурисьвіта жебрака. Отже коли недавно тому Вакс зайшов на торговицю, відозвав ся до него посередник різницкий Макс Окс: Ви небіжчику, що воскресли, коли дістали гроші, ви мантію!

За таку наругу запізвав Вакс Макса Окса до суду і онотди відбула ся перед судиєю повітовим Ваґнером розправа. Обжалованого, котрого боронив єго брат др. Гуґо Окс, заявив, що „шнорер“ Вакс заходить часто на торговицю, щоби там жебрати. Єго, Окса, недавно тому остерегли люди перед тим жебраком і розповіли єму історию про воскресшого небіжчика. Він тоді накинув ся на Вакса а той розповів єму таку небилицю:

На далекім сході Галичини жив бідний чоловік, котрий вже вичискав був добродійність своїх сожителів. Одного дня зайшов він до того рабіна і сказав, що єму умерла жінка а рабін змилував ся над ним і дав єму запомогу, але й зараз прислав гробарів до дому обдарованого. Коли гробарі прийшли, застали жінку, котру мали поховати, у веселім кружку родиннім при пирі, а чоловік єї успокоїв гробарів словами: „Ідіть спокійно домів. Чи ви єї нині винесете звідси, чи колись инде, то все одно, она преці не уйде ваших рук!“ Відтак пішов мудрий жебрак до рабіна і питає: Чи то гріх спонукати когось хитрим способом до добродійства? — Гріх? — відповів рабін — таж то само вже добродійство! — Отже видиш відповів хитрий „шнорер“, то я й тебе спонукав таким способом до добродійства. — Отже чого хочете від мене, пане Окс, — закінчив Вакс своє оповідане — я бідний чоловік і маю діти.

Оборонець др. Окс вів доказ правди взглядно імовірности на зроблений закид і поставив ряд сьвідків. Судия питає тоді обжалованого: Чим ви? — Я купець — відповідає обжалований. — Чим торгуєте? — Старими річами і олівцями.

Відтак питає судия сьвідка Кліґлера: Звідки знаєте обжалованого. — Сьвідок: З єго інтересу. — Який же то інтерес? — Жебране. Він прийшов до мене в чорних очицях як сліпий каліка і просив мене, щоби я зробив складку на него. — Обжалований: Я ношу очиці від разячого сонця! — Сьвідок: Таж то була зима! — Обжалований: Ну то я носив їх від снігу. — Судия: То вам в торговій галї треба очиць як на ожеледи?

Другий сьвідок зізнав, що видів, як Вакс грав в каварни в карти. Тоді прийшла єго жінка з троїма дітьми і післано хлопця до батька по 20 сотиків. — Судия: Чи він дав дитині гроші? — Сьвідок: Того не знаю. Зависіло від того, чи він тоді виграв чи програв. — Розправа закінчила ся увільненем обжалованого, бо єму удав ся доказ імовірности.

— **Розправа против Мончаловского.** Вчера рано розпочала ся перед трибуналом орікаючим розправа карна против Ярослава Мончаловского, сина бл. п. Йосифа, одного із сотрудників „Галичанина“, літ 25, обжалованого о злочин шпигуньства в користь Росиї. Предсідателем трибуналу єсть радн. Рибіцкий, обжаловує заступник прокуратора Перацкий, а боронить др. Соляньский. Розправі прислухує ся капітан ґен. штабу п. Мідян Бляйвайс-Терстеницкий. Мончаловский, яко епілептик, був підданий обсервациї лікарскій, а факультет медичний орік, що Мончаловский ані не єсть слабий на умі, ані не позбавлений розуму, єсть однак упосліджений на умі. На поліциї признав ся був до вини і казав, що він лиш дальше розпочате єго батьком діло, тепер же при розправі відкликав то. Він жив від малку з консулем Пустошкіном в тісній дружбі і діставав з благотворительного комітету в Росиї запомогу. В січни 1907 дістав через Пустошкіна 500, в лютім 1908 р. 428 кор. титулом запомоги. Минувшого року їздив з галицким путниками до Києва і там пізнав ся з п. Массоном, але аж на поліциї довідав ся, що той Массон єсть членом варшавскої охрани. Мончаловский перечить тому, мов би він мав на жадане Массона робити описи тих укріплень, котрі Массон на ґенеральній карті означив олівцем і мов би Массон обіцяв єму за то нагороду. На картах зазначував він лиш ті села, котрі належать до сеї або тої партиї. — На жадане оборони відрочено розправу аж до суботи.

Телеґрами.

Відень 21 цьвітня. Переговори в справі банковій межи обома правительствами розпочали ся нині. З австрийскої сторони беруть участь президент міністрів бар. Бінерт, міністер фінансів Біліньский і радник міністерства Вімпер.

Париж 21 цьвітня. „Gaulois“ довідує ся, що подорож царя єсть в засаді постановлена. Цар відвідає короля Едварда, президента Фалієра і італіяньского короля. Що до гостини царя в Брестї не звістно нічого а означене дати єсть передчасне.

Париж 21 цьвітня. З Константинополя доносять: Перший секретар султана Джевад-бей заявив нині, що султан не одоржав ніяких листів, в котрих жадано би від него абдикациї. Коли би армія жадала того, султан сейчас би то зробив. Джевад заявив, що султан зовсім спокійний і одержав численні депеші преданности з провінциї а також і з Солуня.

Мальта 21 цьвітня. Воєнний корабель „Канопус“, „Оцеан“ і „Мінерва“ одержали приказ відплисти на турецкі води.

Константинополь 21 цьвітня. З провінциї надходять заєдно депеші з протестом. Богато чужинців, особливо християн, покидає місто. Вчерашні вечірні ґазети витали надходяче войско яко освободителів, накликуючи жителів до спокою, бо в противнім случаю реакціоністи спричинять так бажану ними інтервенцию заграниці, що було би сполучене з небезпечностю для независимости народу.

Константинополь 21 цьвітня. Син султана кн. Бурхан заперечує заявою в тутешних часописях, мов би він брав участь в революциї послідного тиждня. Число убитих молодотурецких офіцирів виносить 262, з того 8 убито в палаті Ілдіз. Характеристичною єсть річию, що вчерашну відозву солуньскої армії міністер війни і маринарки передали всім тутешним войскам а також властям цивільним. Вел. везир, міністер війни і командант корпуса, котрі подали ся до димісиї, взяли єї на просьбу султана назад.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 20 цьвітня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·—	до 13·30
Жито	9·—	до 9·30
Овес	8·50	до 8·80
Ячмінь пашний	7·70	до 8·—
Ячмінь броварний	8·—	до 8·60
Ріпак	—·—	до —·—
Льнянка	—·—	до —·—
Горох до вареня	9·—	до 11·50
Вика	9·—	до 9·50
Бобик	8·—	до 8·50
Гречка	—·—	до —·—
Кукурудза нова	—·—	до —·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до —·—
Конюшина червона	65·—	до 80·—
Конюшина біла	35·—	до 55·—
Конюшина шведска	70·—	до 85·—
Тимотка	28·—	до 34·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Крахавецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).